

א. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קל עמוד א

משנה רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי [איזמל] מערב שבת מביאו בשבת מגולה

ב. תוספות מסכת שבת דף קל עמוד א

וא"ת וביאו התינוק אצל כלי דהשתא ליכא איסור שבת כלל דהחי נושא את עצמו...

ג. חידושי ר"ן שבת קל.

מביאו בשבת. פי' בידו ואינו משנה להביאו במנעלו ובפונדתו ואע"ג דלעיל בפקוח נפש אמרי' דכל היכא דאפשר לשנויי משנינן שאני פיקוח נפש דלא הותרה שבת לידחות אצלו היכא דאפשר בלא חילול והילכך לא מחללי' אבל גבי מילה דניתנה שבת לידחות אצלה אפי' אפשר בלא חילול ולא מהדרי' במילה לעשותה בשמאלו או לשנות בה משום דלא חשבי' מילה דחיי' לשבת אלא היתר גמור אצלו

ד. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף סה עמוד ב

משנה: אלו דברים בפסח דוחין את השבת: שחיטתו וזריקת דמו ומיחוי קרביו והקטרת חלביו, אבל צלייתו והדחת קרביו אינן דוחין את השבת.

הרכבתו והבאתו מחוץ לתחום והתיכת יבלתו אין דוחין את השבת, רבי אליעזר אומר דוחין.

ה. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף סט עמוד א

תניא אמר רבי אליעזר ומה לי אם דחו מכשירי מצוה שלאחר שחיטה את השבת דאיתעביד ליה מצוה לא ידחו מכשירי מצוה שלפני שחיטה את השבת? אמר לו רבי עקיבא דמה לי אם דחו מכשירי מצוה שלאחר שחיטה את השבת שהרי דחתה שחיטה את השבת תאמר ידחו מכשירי מצוה שלפני שחיטה את השבת שלא דחתה שחיטה את השבת?

ו. שו"ת מנחת שלמה חלק א סימן ז

וגם נלענ"ד דלדעת הקרית ספר שכתב בפשיטות בהל' מאכלות אסורות פי"ד: "ונראה דהא דאמרינן מאכילין הקל הקל תחלה לא הוי אלא מדרבנן דמדאורייתא אין לך דבר חמור שעומד בפני פקו"נ אלא ע"ז ג"ע וש"ד כדילפינן להו בדוכתייהו הא שאר איסורין כולהו אין עומדים בפני פקו"נ", ולא הביא ע"ז שום ראייה, מסתבר ודאי כדאמרן שהרי לא מצינו שתיקנו חכמים גם על אחרים שצריכים להפסיד ממון משלהם או להשאיר בחושך (לתת נר שלהם לחולה, במקום להדליק נר חדש) [דברי הקרית ספר הם חדוש גדול ורבים חולקים עליו, כי מצד הסברא נראה דאם הקל והחמור הם לפנינו למה יהא מותר להאכיל את החמור ללא שום צורך, ועיין במשנה ברורה בבאה"ל סי' רע"ח דאם אפשר לעשות עצה אחרת וחילל שבת חייב חטאת, גם יתכן שהקרית ספר כתב כן רק כשנותנים להחולה עצמו מאכלות אסורות אבל לא כשאחרים צריכים לעבור עבירה כחילול שבת וכדומה ועיין גם באו"ש שם הל' יד, אבל מ"מ גם אם ננקוט דחויבא דמאכילין הקל הקל תחלה הוא מה"ת, מ"מ לא מצינן שיש גם חיוב לאחרים להפסיד ממון משום כך] ואף שלענין כל עשה דוחה לא תעשה שבש"ס שפיר נראה דהקל הקל תחלה הוא מדאורייתא וגם חייבים לבזבז ממון למנוע דיחוי הל"ת, מ"מ שאני הכא דכתיב "וחי בהם", ואף שחייבין ודאי לבזבז ממון וגם לעשות כל מיני טעדיקי כדי לברוח מאותם המקומות שמחמת גזירות מלכות א"א לשמור שבת או שאר מצוות התורה, מ"מ אין זה שייך כלל לחולה שיב"ס אשר החילול שבת עבורו הוא מצוה גדולה עד מאד ולא ח"ו עבירה, משא"כ גזירת מלכות רק אונס הוא דמיקרי ולכן חיוב גמור הוא לברוח משם

ז. בית הבחירה למאירי מסכת שבת דף כט עמוד ב

וזה החולה הוא חולה שיש בו סכנה ובתנאי שאי אפשר להוציאו למקום אחר או להסתיר האור ממנו

ח. שולחן ערוך אורח חיים סימן שכח:ה

מכה שאינה של חלל, נשאלין בבקי ובחולה; ואין מחללין עליו שבת, עד שיאמר אחד מהם שהוא צריך לחילול, או שיעשה אצל אחד מהם סכנת נפשות. (וע"ל סימן תרי"ח).

ט. משנה ברורה סימן שכח ס"ק יז

סכנת נפשות - צ"ל ספק סכנת נפשות ור"ל דאפילו אומרים רק שמא יכבד עליו החולי ויסתכן נמי שרי וזהו שסיים הרמ"א וע"ל סימן תרי"ח דכן מבואר שם לענין אכילת יוה"כ וה"ה כאן: